

Ideje a kiszaggatásnak

Szóval a gabi mindig kihajolt a vonatablakon és fújta a nyálbuborékait, de csukott szemmel, nehogy meglássa valaki, csak amikor már majdnem kipukkant akkor nyitotta ki résnyire, de azt is csak titokban, de akkor mindig kipukkant az a buborék, az izgalomtól biztos, vagy a szempilláitól, pedig azok le sem értek odáig, de az mindegy volt. A Gabianyu ilyenkor meg megcsikizte hátulról a hosszú piros körmeivel, a gabinak meg fájt, mert bőkött, de nem mondta el sosem, inkább csak nevetett pedig inkább visított volna. De ő csak akkor visított, amikor a kecske rálépett a piros pöttyös labdájára, és az kidurrant. Gabiapu meg nem értette, hogy lehet fontosabb egy szaros labda, mint egy kecske boldogsága, de a gabi szerint a kecskék mind hülyék, a labdák meg mosolyognak, meg egyébként is az állatoknak nincs értelmük, akkor már lettek volna emberek, aggyal meg mosolyokkal, de egy kecske még mosolyogni se tud. Szóval akkor már a tárgyak. De legjobb tárgy nem volt, ő még azt a kis penészes ötforintost is szerette, ami pár éve ott volt a szobabicikli sarkánál, és rozsdás lett tőle a parketta.

Néha, ha már nagyon este volt, annyira hogy már nyolc is elmúlt, és még sötét is volt hozzá, akkor gabi letelepedett a szobabicikli mellé és nézegette azt a rozsdás foltot, de csak úgy, magában, persze nem látta, mert sötét volt, de azért odaképzelte. És olyankor azt gondolta, hogy az a foltocska az ő, mert ő amúgy is olyan foltocskának érezte magát, mindig maszatos volt, meg nem is beszélt rendesen, a beszéde is csak egy nagy paca volt. (Ezért szerette ő annyira mikit, merthogy a miki meg úgy beszélt, mintha mindig egy gombostűt böknének le valahova, minden szava merő pontosság volt, és amikor vele beszélt a gabi, mindig azt gondolta, hogy akkor ő most egy lepke, a miki meg a gombostű, és végül is ez volt a világ legijesztőbb dolga, mert ő előtte még csak egy üveglap sem volt, bezzeg a lepkék előtt.)

Na, szóval akkor ő volt az a rozsdapaca és nagyon örült, mert anyu egész nap ott biciklizett fölötté és mindig vele volt. Mondjuk gabi nem tudta, hogy anyu csak hétvégén biciklizik, hét közben átjön hozzá a Gyuribácsi és megfogja még a térdhajlatát is, meg megcsikizi mindenhol, de nem úgy. A Gabianyu nagyon akarta mondani a Gyuribácsinak, hogy szereti mert nagyon szerette, de sose merte, mert félt hogy valaki meghallja. Meg úgy amúgy sem szeretett beszélni, mert hogy ne hallják, meg ne tudják meg, különben is mindenki hülye. Legalábbis gabi szerint ezért nem beszélt az anyu, csak hozzá, de hozzá nagyon sokat meg kedvesen, de csak halkan. Ezért hát a gabi úgy gondolta, hogy ő sem fog beszélni, csak az okosakhoz, és szerinte csak a miki meg a Gabianyu meg a Misibácsi volt okos.

A Misibácsi a falu végén lakott, egy ilyen bódében, amiben csak egy penészes dikó volt, meg egy vödör, az meg telis-tele volt hallal, mer ugye a Misibácsi mindig horgászott. A gabi mindig átsurrant, titokban, ő még a kerítés alatt is átbújt volna a Misibácsi kedvéért, de hát neki még kerítése sem volt. Amikor átment, akkor a bácsi mindig halat pucolt, az volt a legszebb, amikor félbevágta a halat, kikapargatta a belsejét, és akkor az szép volt, piros volt nagyon, meg tiszta. A Misibácsi mondta is, ebben a tetves házban csak ezek a halak tiszták, és akkor hozzádörzsölte az arcához, meg a testéhez is mindenhol, csak a talpát hagyta ki, mer oda kell az a kis mocskok, akkor nem böki a föld. A gabi ilyenkor mindig nevetett, néha vitt egy kis szappant is a Misibácsinak, hogy majd ő megmossa vele a nyakát, meg a kezét, sőt még az arcát is, de az öreg nem engedte neki, mondta, hogy inkább maradjanak a halnál, azzal aztán dörzsölheti ott, ahol akarja. A gabi persze nem akarta, inkább megdobálta vele, meg belefonta a hajába a szálkát, és akkor ő volt a Kis Hableány, mondjuk szívesebben lett volna Pokáhontász, de neki nincsenek halai, meg amúgy is, nem volt hozzá elég fekete a haja meg pici a szeme. Amúgy a Misibácsi, az mindig a bibliából beszélt neki, vagy káromkodott, persze, azt legalább mindketten értették, a bibliát meg lehet, hogy egyikük sem, de mindegy volt, mert hát a halaknak olyan jól áll a biblia, ugye. Néha játszottak is, fogták a halakat, és eljátszották vele a Káin és Ábelt, vagy azt a folyósat, tudod, amikor szétnyílik, na. És akkor mindig gabi volt az a szakállas akinek botja van, és egy hal pedig a víz, amit együtt téptek szét, az meg belül olyan vörös volt mint az a tenger. Aztán valahogy mindig elfogytak a halak, és mindenhol szálkák voltak, a Bácsi lábába mindig beleállt pár száлка, vagy elcsúszott egy-egy pikkelyen, és orra esett, a gabi meg kinevette, a Misibácsi meg azt akarta, hogy menjen már a fenébe, igazán, és akkor mindig mondta hogy „ideje van a sírásnak”, ilyenkor a gabi adott neki egy pusztit, és elment. Mikor innen hazaért, az apja mindig összepofozta, mert hogy milyen büdös, meg egyébként is, azt a bolondot agyon kéne ütni ott ahol van. De a gabi csak nevetett, mer az apja nem tudta ám, hogy neki csomó kincse van a Misibácsitól. Mielőtt elindult tőle, mindig kapott egy kis ajándékot engesztelés gyanánt, amiért néha csúnyán beszélt vele, meg ijesztgette a pecsétekkel meg a báránnyal. Szóval mindig megkapta azt a csillogó halszemet, amit épp kiszedett a Misibácsi, és gabinak olyankor úgy csillogott a szeme, mint a friss halnak. Volt egy dobozkája is, abba rakta a halszemeket, amik aztán összeszottyadtak, meg egy kicsit masszaserűek lettek, de jó lesz, gondolta, majd bekeni vele a Misibácsit, úgyis olyan kedves vele, meg ezek mégiscsak az ő szemei. Csak az volt a baj, hogy megbüdösödött nagyon az a doboz, az apja meg megtalálta.

Aztán rá akarta gyújtani a házat a Misibácsira, de a Gabianyu mondta hogy ne, hát mégiscsak pap. De a gabi apja erre azt mondta, hogy leszarja, meg mindent leszar, ki tudja mit csinál az az öreg az ő lányával, és egyáltalán, az ő kislányát ne büdösítse be senki, meg amúgy mindenkinek a kurva anyját. Szóval nem ölte meg végül is a Misibácsit, csak agyonverte, akit aztán elvittek a kórházba, meg is mosták, meg is gyógyították, és aztán szappanszagúan ment prédikálni. A gabi meg sírt a hátsó sorban, mert nem érezte azt a jó kis halszagot, és ez így már nem is az a Misibácsi, aki Misibácsi.